

Gabriela Součková - KRONIKA PÁTÉHO FARAÓNA

Foukal mírný vítr. Paul Herisson se díval z okna, jak odcházejí z jeho hradu. Kolikrát ještě přijdou? Otočil se, vzal do ruky svícen a vydal se do podzemní knihovny. Celý jeho hrad byla v podstatě jedna velká knihovna. Hrad byl rozdělen do několika částí. Většinou to byly knihovny, videotéky, obrazárny apod. Na zemi byl špinavý červený koberec a na stěnách zapálené louče. Nikdy je nezapaloval, vždy se zapálily samy. Nechápal to, ale zažil toho už příliš, aby ho toto vyvedlo z míry.

Procházel dlouhými chodbami svého sídla. Po chvíli došel k zamknutým kovaným dveřím. Z opasku si sundal svazek těžkých klíčů a začal hledat ten správný. Chodil do knihovny pokaždé, když odešli. Nesnášel je, vzali mu všechno. Pomalu otevíral rozvrzané dveře, vešel do místnosti a louče na zdech se zapálily.

Usmál se. Stál v malé místnosti. Na podlaze byla silná vrstva prachu a v ní byly vidět šlápoty. Zdi byly pokryté pavučinami, jen na levé straně visel obraz knížete z doby lidí. Paul přistoupil k intarzovanému kulatému stolu, který měl uprostřed formu znaku slunce. Z krku si sundal sluneční amulet, vložil ho do formy a otočil jím. Forma a stůl byly dvě otočné soustředné kružnice. V mezikruží byly dřevem vykládané stručné dějiny lidstva. Byli tam bojovníci, bozi, lodě, králové a nakonec vesmírné válečné lodě a konec lidstva.

Protější stěna se otočila a vyjela z ní knihovna. Přistoupil k ní a začal číst názvy knih. Nejstarší byly Bible a Korán. Chvíli přemýšlel a pak sáhl po Kronice Pátého Faraóna, oprášíl ji, otevřel a z desek vypadl slabý sešitek, Paulův deník. Sebral ho ze země, sfoukl z něho prach a založil jej zpět do kroniky, pak vyndal amulet, který se mírně zahřál a stěna se opět otočila. Nikdy nepřišel na to, jak mechanismus funguje. Nebylo to důležité. Hlavně že fungoval. Zavřel dveře a zamkl. Tuto místnost objevil bezprostředně po svém příjezdu, když procházel hradem. Dlouho nemohl najít klíč, jednou se mu to přece jen podařilo. Bylo to, když si pročítal Euripida. Klíč byl v deskách. Často přemýšlel, jestli o té místnosti vědí jeho vězňatelé.

Šel zpět pomalu, nespěchal. Louče za ním zhasínaly. Otevřel dveře do pracovny a knihu položil na stolek. Podíval se z okna, byl sám, zase. Celý den ho hlídali, jen večer ho ty napodobeniny člověka nechaly být. Věděli, že v noci jim od něho nehrozí žádné nebezpečí, už je příliš starý. Přiložil do krbu, jak už to dělal čtyřicet let. To ne! Že by už to bylo tolik let od doby, kdy válka skončila?

Vzal si deku, posadil se do houpacího křesla a přehodil si ji přes kolena. Sledoval knihu ležící na stole. Přemýšlel, jestli ji má otevřít a začít číst, nebo raději ne. Každý den tu kroniku už jen ze setrvačnosti opráší, přinese nahoru, sedne si, ale velmi málokdy ji otevře, a pokud ano, ještě se nestalo, aby přečetl víc než dvě stránky, a začnou ho pálit oči. Vzpomínky, které jsou zapsány v této knize, jsou příliš bolestivé. Několikrát se zvedl, vzal knihu do rukou, ale zase ji položil. Chtěl na všechno zapomenout, ale musel si neustále připomínat, co se stalo. Dnes měla mít jeho vnučka čtyřicáté druhé narozeniny, dnes musí sebrat odvalu. Asi podeváté zvedl knihu a tentokrát ji otevřel. Věděl, že přečtením knihy bolest pomine, nebo se alespoň zmírní. Posadil se do křesla a zapálil si dýmku. Otevřel kroniku na první stránce a povzdechl si.

9. 7. 2388

Objevení inteligentního života v Galaxii Diox. Planeta má i přes svou vzdálenost od hvězdy podmínky vhodné pro život.

Ano, přesně tak to začalo. Pomyslel si Paul. Nebylo to nic zvláštního. Planet jako tato byly

tisíce a inteligentních civilizací byly spousty. Jediné, co bylo zarážející, byla vzdálenost od té hvězdy. Hodně těch civilizací bylo nerozvinutých a některé byly domorodé, takřka pravěké, jen několik z nich se svou inteligencí vyrovnalo lidem, ale byly i některé rozvinutější než lidé. Zнали jsme je jako "Kouzelníky".

10. 7. 3088

Poslali jsme výsadek na povrch planety. Bylo zabito deset lidí!

Paul si vzpomněl na znetvořená těla mužů a žen. "Bože, oni je bleskem usmažili zaživa, jen tak," řekl si.

Blesky, teleportace, proměny byly od nepaměti výsadou kouzelníků a mágů. Tak získali i své jméno. Tento název se uchytil dříve, než někdo stačil vymyslet odborný název.

11. 7. 2388

Dnes byla pořádána konference, která měla rozhodnout zda vyslat nebo nevyslat flotilu. Návrh zamítnut.

"Šedesát politických ignorantů v kvádru a v kravatě rozhodlo, že kouzelníci jsou vlastně chudinky a že se lidí jen báli. Směšné. Oni tam nebyli, já ano. Faraón kroužil nad planetou. To můj vyprošťovací tým přenesl ty lidi nahoru, respektive to, co z nich zbylo."

72. 7. 2388

Rada schválila další výsadek. Zahynuli čtyři lidé.

Skvělé, zemřeli další čtyři dobří lidé z mé posádky. Psycholožka, doktorka a dva členové obranné čety. Tentokrát to nebyl oheň. Kouzelníci je zabili bleskem, který vyvolal udušení, nebo alespoň to jako blesk vypadalo. Nikdy se nám nepodařilo zjistit, co udušení způsobilo. A nakonec, aby to nebylo málo, roztrhalo je ještě nějaké místní odporné zvíře. Vyprošťovací tým je nahoru přinesl po částech.

"Chtěl bych vidět ty obličeje úředníku, kteří výsadek schválili," řekl Paul a z jeho hlasu byl cítit odpor.

"Můžu ti je ukázat, když budeš chtít," ozval se hlas. Paul se zarazil. Pomalu se otočil a zíral na nějakého divného cizince.

"Kdo jste?" zeptal se zděšeně. "Kouzelník?"

"Ne, váš anděl strážný. Žiji v této knize už čtyřicet let a vy ji ne a ne otevřít."

"Bál jsem se," řekl Paul výmluvně.

"Čeho, sebe nebo mě?"

"Já nevím, nevěděl jsem o vás."

"Jsem z rodu, který ti, kterým říkáte "Kouzelníci", zničili před zhruba dvěma tisíci lety. Stejně jako vy jsem poslední svého rodu a jsem tu proto, abych vám pomohl Kouzelníky zničit a tím pomstít zároveň i svou planetu, planetu In."

"Jak pomoci?"

"Na to musíte přijít sám. Čtěte!" Paul se na vetřelce nedůvěřivě podíval, ale četl dál.

17. 7. 2388

Rada schválila přípravu k invazi do 45. galaxie.

"Byly to dlouhé dva měsíce," vypravoval Paul. "Málo spánku, spousta vyřizování, výměna

posádky. Musel jsem vyměnit nejlepší důstojníky za slabší. Můj první důstojník se stal kapitánem na lodi stejné kategorie jako Faraón. Přestavba starých lodí, stavba nových. Padla spousta peněz. Lidstvo se připravovalo zatím na nejhorší válku od roku 2236, kdy jsme válčili s malým rodem, abychom ho donutili podepsat smlouvu o míru mezi planetami. Kouzelníci zřejmě naši přípravu postřehli a stihli zničit tři nejbližší základny. 4000 lidí." Četl nahlas a cizinec ho se zájmem poslouchal. Paul se na chvíli zasnul a jeho pohled byl upřen kamsi skrz zed'.

18. 9. 2388

Rychlé přípravy lodí a posádky dokončeny. Lodě vypluly k 45. galaxii

Velitel flotily - Paul Herisson.

Lod' - Pátý Faraón

"Tenkrát mi bylo čtyřicet a těsně před odletem mi oznámili, že je ze mě dědeček. Nikdy jsem svou vnučku neviděl." Paul se odmlčel. "Třicet eskader po osmi lodích. Dohromady i s Faraónem a samostatnými bojovými křižníky to bylo dvě stě osmdesát lodí. Nechtěl jsem velet. Byla to příliš velká zodpovědnost. Před tím, než mi bylo svěřeno velení flotily, byl jsem výcvikovým instruktorem. Cvičil jsem budoucí kapitány lodí a spousta z nich se mnou potom bojovala proti Kouzelníkům. Rok před válkou jsem dostal velení na Faraónovi."

Muž z planety In Paula sledoval, ale nic neřekl ani se nepohnul. Paula zajímalo, na co myslí, ale neviděl do něj. Myslel si, že prožívá stejnou bolest jako on. Sám přece říkal, že jeho planetu Kouzelníci zničili. *Zarazil* se. Ale co když lhal? Klidně to může být jeden z Kouzelníků a může ho zabít. Pak si Paul všiml, že muž má v ruce dlouhou dřevěnou hůl. Pokud Paul věděl, Kouzelníci se dřevu vyhýbali, a protože s nimi žil již čtyřicet let, věděl, že někteří z Kouzelníků mají k dřevu vyložený odpor. Paul si myslel, že ten odpor je jen kvůli tomu, že i dřevo muselo vyrůst a žilo. Bylo to nadmíru záhadné. Muž zjistil, že ho Paul pozoruje, a viděl v jeho očích strach smíšený s údivem a zvědavostí. Usmál se na něho. Paul se začervenál a cítil se trapně, že tak na muže zíral. Vtom si uvědomil, co mu na tom cizinci neseď. Usmíval se.

Byl to zážitek, už čtyřicet let Paul neviděl ničí úsměv, pokud nepočítal ten svůj, který občas, když měl dobrou náladu, spatřil v zrcadle. Ať chtěl nebo ne, jeho ostražitost opadla. Už se ho nebál. Muž si toho všiml a také se uvolnil.

"Když dovolíte, pane."

"Erl."

"Přeskočím několik stránek, je na nich, co se odehrálo v každém dni postupu k planetě, denní hlášení, úryvky rozhovorů nebo diskuzí z různých konferencí."

Erl přikývl.

Paul přeskočil asi dvacet stránek.

7. 10. 2388

Lodě jsou na svých místech u základny 9654. Pátý Faraón zaujímá hlavní místo, první rozkazy vydány. Zatím to vypadá, že Kouzelníci nic nepostřehli. Sonda, která byla vyslána před dvanácti dny, dorazila k planetě 368M, Hvězdný katalog, 5. vydání, kvadrant Zeta. Planeta je spálená. Příčina - válka.

"Byla to malinká planetka. Co se podařilo složit počítači, tak byla nádherná, možná nejkrásnější planeta, jaká kdy existovala. Potom, co lidi ve dvacátém až třiadvacátém století provedli se Zemí, bylo sledovat ladné tvary krajiny té planety jako pohazení, i když to byla

jen simulace." Paul se odmlčel. Ohlédl se po cizinci a spatřil slzy. Erl odvrátil tvář. Je možné, aby planeta, o které mluvil, byla ta jeho? Ptal se Paul sám sebe. Z myšlenek ho vytrhl Erlův hlas.

"Ano, In byla bezpochyby krásná, pečovali jsme o ni. Víte, In v našem jazyce znamená maličký. Naše planeta byla vsukutku velmi malá. Nejmenší z naší hvězdné soustavy. Byl nás na ní pouze milion. Kouzelníků bylo devět miliard. Drahý pane Herissone, ptal jste se, jestli jsem Kouzelník. Řekl jsem, že ne. Lhal jsem."

Paul se vyděsil, čekal, že se teď promění do své skutečné podoby, a on to opravdu udělal. Najednou ve druhém křesle neseděl lidský muž, ale. Vypadal, jako by byl jen aura. Neměl tvář, ale z jeho zjevu šlo teplo a přátelství. Paul vydechl. Tohle nečekal. Nevadilo by mu, kdyby tak Erl zůstal.

"Prosím, Erle, pokračujte. Proč vás Kouzelníci zničili?"

"To je na dlouho, Paule, řeknu vám to jindy."

"Takže se nevidíme naposled?"

"Přečíst kroniku dá *zabrat*. Je už pozdě a vy jste starý člověk, musíte odpočívat. Uvidíme se zítra. Ale tu kroniku odnese. Bylo by zle, kdyby ji tu našli, a kdyby tu našli mne."

"Dobrá, ale dovolte mi poslední otázku. Proč vás Kouzelníci nechali přežít."

"Ze stejného důvodu jako vás." Hned jak to dořekl, světlo zmizelo, Erl byl pryč.

Paul nevěděl přesně, proč nechali Kouzelníci přežít jeho, ale myslel si, že chtěli, aby trpěl. Jen nechápal, proč on. Byl přesvědčen, že to byla náhoda, že teď mohl být na jeho místě klidně Donald. Ale ona to náhoda nebyla.

Odnesl tedy kroniku zpět do podzemní knihovny a šel spát. Konečně jednou usínal beze strachu ze zítřka.

Vzbudil se ve tři čtvrtě na čtyři, byl zpocený a bolelo ho celé tělo. Zdálo se mu, že ho Kouzelníci pitvají zaživa. Bylo to odporné. Vstal a šel se osprchovat. Koupelna byla nádherná. Zařízená podle stylu dvaadvacátého století, protože lepší zařízení nesehnal. Kouzelníci Paulovi vybrali nádherný hrad na kopci. Z oken na jižní straně byla vidět přehrada. Paul nevěděl, kde je, ale předpokládal, že někde v Evropě, protože se tu střídala roční období a jinde než v Evropě takové hrady nejsou. Podle vegetace by usuzoval na bývalé Německo, Rakousko nebo Českou republiku, které byly v centru Spojených států evropských. U hradu byly obrovské zahrady, ve kterých trávil v létě většinu času. Kouzelníci se mu o ně velmi dobře starali, jako ostatně o všechno. Zmodernizovali mu hrad tak, aby se v něm žilo pohodlně. V tomto ohledu byl Kouzelníkům vděčný. Vše zařídili tak, že bylo snadné žít na hradě, a přesto mu zanechali jakousi dřívější romantickou podobu.

Po sprše se nasnídal a šel do zahrady sledovat východ slunce. Často míval pocit, že je umělé, a nechtěl vědět, co se eventuálně stalo s tím pravým.

V sedm hodin k němu přišla stráž. Čtyři z Kouzelníků.

"Dobré ráno, Paule Herissone," zněl jejich každodenní mechanický pozdrav. Nejspíše ho měli nařízený.

"Vyložení nádherné a s vaším příchodem ještě zkrásnělo." řekl kysele Paul, ale zato se velmi přátelsky usmál a poklonil se. "Viděli jste dnešní východ slunce, pánové? Nádhěra, že?"

"Ano, bylo to příšerné." řekl jeden.

Druhý ho praštil do zad, opravil ho a usmál se: "Vskutku. Nádhera."

Paulovi se chtělo smát nad jejich hloupostí.

"Prosím, pánové. Následujte mne." Paul se otočil a zavedl muže do své krásné pracovny, usadil je na nejnepohodlnější židle na hradě a sám se posadil do pohodlného křesla u psacího stolu. Aby strážé nemusely sedět na dřevě, přinesly si s sebou zvláštní dečky a položily si je pod sebe.

Paul si vzal pero a stoh namodralých papírů, které si vyžádal od náčelníka své stráže. Namodralé proto, aby tolik neunavovaly oči, a pustil se do psaní. Dokázal psát až tři hodiny v kuse. Někdy si připadal jako Honoré de Balzac, pouze s tím rozdílem, že Balzac psal v noci. Když Paul neměl co dělat, buď psal nebo sledoval staré filmy, nebo si četl. Za tu dobu, co byl ubytován na tomto hradě, napsal už osm knih a něco přes šedesát krátkých příběhů, které si stejně nikdo krom něho nepřečte. Mimo to psal i básně.

Psal už hodně dlouho, když ho velitel stráže upozornil, že je čas na oběd. Paul si nechal přinést zeleninovou polévku a sledoval, co si jeho přátelé dají tentokrát. Minule snědl každý tři milimetry tlustý chromovaný plech. Ale, ale, dnes máme totéž? To se nestává často. Strážé mají málokdy stejné "jídlo" dva dny po sobě. Mají zajímavé stravovací návyky. Pijí olej, jedí kovy, dokonce je jednou viděl s kusy plastu. Dělal se mu špatně. Oni se však na jeho jídlo tvářili stejně. Jednou si to nechal vysvětlit a dozvěděl se, že jejich organismus potřebuje jen energii a nejvíce jí mohou získat právě z kovů a spalováním různých anorganických látek. Jejich tělo nic nepotřebuje, protože když se přeměňují z podoby do podoby, organismus se automaticky regeneruje.

Paul byl dnes příliš veselý, aby si toho nikdo nevšiml, a když se ho strážé zeptaly, co je na dnešním dni tak veselého, odpověděl, že když se dnes podíval do zrcadla, zdálo se mu, že omládl. Strážé ho ujistily, že se mu to opravdu jen zdálo.

Kouzelníci odešli po sedmé hodině a Paul ještě dlouho seděl v houpacím křesle, kouřil a přemýšlel, než se rozhodl sejít do knihovny pro Kroniku Pátého Faraóna. Dnes se mu kronika zdála těžší než včera, nevěděl proč. Slábl. Přinesl ji do pracovny, přiložil do krbu, napsal si dýmku a posadil se do křesla. Sledoval knihu ležící na stole se zvláštním obrazem na deskách. Byl na nich nakreslen sluneční amulet, který nosí již čtyřicet let na krku. Ten amulet a Kronika bylo jediné, co mu zbylo z jeho lodi.

Otevřel desky a vyndal útlý sešitek, svůj deník.

13. 8. 2388

Dnes jsme poprvé vyhráli nad těmi bestii. Toto byla už třetí bitva a byla to jen taková potyčka, ale říká se, že první úspěch se má oslavit, aby jich stále přibývalo. Jen doufám, že Kouzelníci neslavili už před námi. Mám třicet raněných a dva mrtvé. Když jsme bojovali s nepřátelským křižníkem, prorazili díru na třicáté palubě, a než jsme stačili zmobilizovat zdravotní tým, který byl rozptýlen všude po palubě kvůli otřesům, zemřeli dva lidé. Ostatní jsou ve špatném stavu na klinice. Mrtví jsou Charles Ruffing a Denis Jaffe. Denisovi bylo třináct, měl vadný dýchací přístroj, a Charlie zemřel při proražení otvoru do pláště lodi. Byl to můj dobrý přítel, skvělý důstojník a jeho úmrtí mě přivedlo k myšlenkám, kdo z nás se vrátí živý. Nemám rád náhody, obzvlášť tyto. Susan Baxterová, nová lodní psycholožka, mi navrhla, abych uspořádal menší párty v lodním baru. Chce nějakým způsobem pozvednout morálku. Mně však oznámila, že budu muset jako kapitán říct Denisově matce, že její syn je mrtev. Nikdy jsem to nedělal a ani nevím, co jí mám říct.

Daniel mě přesvědčil, abych šel na tu párty, že by bylo dobré, kdyby mě posádka viděla. Susan říkala menší, ale už když jsem vstupoval do velké tělocvičny, kam se párty nakonec

přestěhovala, byl jsem si jistý, že tam bude přinejmenším pět set lidí. Když jsem vstoupil, měl jsem pocit, že je tam celá posádka, i když jsem věděl, že by se tam deset tisíc lidí nevešlo. Daniel mě ujistil, že jich tam bylo jen třináct set a ti se neustále střídali podle rozpisu služeb. Nebavilo mě to od začátku do konce. Chtěl jsem spíš vidět svoji rodinu a svoji novorozenou vnučku Marii.

Zamíchal jsem se do davu a poslouchal, o čem se posádka baví, občas jsem se s někým napil, ale jinak jsem byl spíš všude.

Doktor Jerome Stone vyprávěl, že když studoval na lékařské fakultě na univerzitě v Belgii, jeden z jejich profesorů byl skutečný tyran. Před ústní zkouškou je instruoval, že si z každé ze tří hromádek vyrovnaných na stole mají vybrat po jedné otázce. Jeden ze studentů však bohužel dorazil pozdě - právě ve chvíli, kdy profesorovi přinesli ranní kávu. Ten se na studenta zamračil a štlkl: "Obslužte se." Zmatený student popadl kávu a bleskově ji vypil. Tehdy prý poprvé a naposledy zahlédli na profesorově tváři úsměv.

Susan vysvětlovala svůj názor na přátelství. Přátelství lze - na rozdíl od lásky - obnovovat donekonečna. Dostane li se mu příhodné půdy, vyroste vždycky znovu. Musíte ho však zahrnovat péčí, starat se o něj jako o vzácnou rostlinu a neustále ho zavlažovat společnými zážitky. Aby vyrašilo a vyrostlo do podoby stromu, který nic nevyvrátí, potřebuje mnoho času a vody. Zaujalo mě to. Myslím, že v příštích dnech budeme přátelství, lásku a oporu velmi potřebovat, ale je to těžké, když vám zemře syn, jako třeba Denis. Bože, nemůžu na to přestat myslet, to jsem kapitán? Já bych měl být tou oporou pro svou posádku, a místo toho si tu něco škrábu na papír.

Zatím sbohem. Jestli přežiju zítřek, napíšu.

Paul zavřel sešitek a zapálil si dýmku. Pamatoval si ten den jasně, jako by to bylo včera, a teď už chápal, jak dobře bitva skončila. Vyhrát se jim podařilo už jen dvakrát, a to s velmi těžkými ztrátami. Zavalila ho vlna bolesti. Posadil se ke stolu, znovu otevřel deník, vzal si pero a roztřesenou rukou napsal: Konec války s Kouzelníky po čtyřiceti letech. Začal psát, co se udalo za těch čtyřicet let. Popsal konec války, své zajetí a své první setkání s Erlem. Nakonec napsal citát: Dokud je člověk živ a zdrav, má naději. Má ji i on?

Zaklapl deníček a vložil ho zpět do desek kroniky. Přiložil do krbu a dlouho sledoval plamen olizující polínka. Začaly ho pálit oči. Nevěděl, jestli z žáru, nebo z vlastní bolesti. Povzdychl si a vzal do rukou kroniku. Sám nechápal svůj strach. Stiskl desky, posadil se do křesla, nadechl se a kroniku otevřel. Listoval jí a prohlížel si fotky důstojníků, významných akcí na lodi i na Zemi, fotky mrtvých, obětí války. Listoval dlouho, ale už mu nebylo tak těžko. Jako by mu někdo pomáhal. Uvědomil si, že za ním někdo stojí. Slyšel jeho skoro neslyšitelný dech.

"Vítejte!" pronesl do posvátného ticha Paul. Erl se postavil před Paula v celé své kráse. Aura se posadila do křesla a zformoval se z ní člověk. Mladý člověk s černými dlouhými vlnitými vlasy, které měl vzadu sepnuté do malého culíku. Na sobě měl plášť sepnutý dřevěnou sponou, vysoké kožené boty, pod pláštěm hnědé kalhoty s opaskem, který měl rovněž dřevěnou sponu a viselo na něm mnoho věcí. Na tmavozelené kazajce, jak oděv Paul nazval, se leskl stejný sluneční amulet, jaký vlastnil Paul. S tím vším ladila dlouhá dřevěná hůl.

"I já vás rád vidím."

Chvilí bylo ticho.

"Tak od vás mám svůj amulet?" zeptal se Paul.

Erl přikývl.

"Jak?" ptal se Paul dál

"Já lidstvo sleduji už stovky let a už před dvěma sty lety se dalo předpokládat, že k válce dojde. Tak jsem se připravil. Ten amulet k tomu patří."

"Často jsem přemýšlel, jestli Kouzelníci vědí o Kronice a o podzemní knihovně. Taký vaše práce?" Erl přikývl. Teď nepovažoval za nutné to vysvětlovat, a tak poznámku přešel mlčením. Sledoval Paula a ten nevěděl, co má dělat. Otevřel tedy kroniku na straně, kde minule skončil, a začal číst.

10. 10. 2388

První střetnutí s Kouzelníky u základny New Madagaskar. Byla vyslána jedna eskadra. Kouzelníci ji zničili se svými třemi malými loděmi a sami přišli jen

o jedinou. Druhá eskadra, eskadra kapitána Donalda Meislera, zničila zbývající dvě lodi. Bitva pro nás ale skončila katastrofou. Přišli jsme o jednu celou eskadru

i s velícím křižníkem.

Paul mlčel. Byl to Erl, kdo promluvil.

"Kolik lidí?" zeptal se.

"Osmnáct tisíc. Ta bitva šla celá do háje, když zničili velící bojový křižník. Ten nesl deset tisíc lidí. Ostatní lodi se nedokázaly zkoordinovat dostatečně rychle, jak bylo nutné, a nikdo z ostatních křižníků velení převzít nemohl. Bylo to špatné plánování z mé strany. Poslal jsem Donalda a jeho lidi. Donald byl můj první důstojník, ještě než převzal velení na Herkulovi, a byl to můj velmi dobrý přítel, rozuměli jsme si dokonale. Já ho naváděl a poskytoval mu pohledy z mnoha úhlů. Nakonec nachytali Kouzelníky, když nedávali pozor. Donald rozdělil eskadru na dvojice. Víím, že jednu protáhl mezi loděmi a ostatní navedl těsně pod ně. Kouzelníci zprvu nechápali, co chce udělat, ale pak už bylo pozdě, stačili ještě zneškodnit jednu loď "pod sebou" a Donald je sejmul. Zvláštní, úplně na něho zapomněli... nebo chtěli."

"Opravdu zajímavé. Myslím, že na něho nezapomněli, že opravdu jen chtěli. Oni nikdy na nic nezapomínají, ale nechápu proč."

"Ani já. Z mého pohledu to vypadalo, jako by se dobrovolně nechali zničit. Podle odhadu mohlo být na jejich lodi tak dva tisíce Kouzelníků."

"Tak to jste vedle, můj milý příteli. Jejich loď může řídit nanejvýš pět Kouzelníků."

"Ale proč tolik místa?"

"Nevím. Nelíbí se mi to. Kouzelníci mají lepší techniku, myslím, že ta a strojovna zabíraly většinu místa." Je pravda, že kouzelnické lodi byly oproti lidským drobné.

"My jsme nikdy nechtěli ani přiznat, že jsme ze stejného rodu jako oni. Nenáviděli jsme je. Jednou za sto let nás přijeli zkontrolovat a zničili vše, co jsme vyrobili. Nakonec to přestalo bavit je i nás." Erl se odmlčel a čekal, že Paul bude číst dál. Nestalo se tak.

"Povídejte mi o In. Už když jsem viděl simulaci, tak jsem se do té planety zamiloval. Jak jste ji probudili k životu?"

"Vy víte, co je to skleníkový efekt, že? Udělali jsme něco podobného, ale ve větším rozsahu. Víte, náš rod dokáže přežít různé extrémy. Kouzelníci si vybrali svou podobu nepřátelského stínu, my jsme vybrali barvy, přátelství a teplo. My jsme přesný opak

Kouzelníků. To co oni nenávidí, jsme si zamilovali," řekl a láskyplně pohladil svou hůl. "Víte, když jsme v této podobě, tedy v podobě bytosti složené z organických sloučenin, z uhlíku, vody a různých prvků, jsme zranitelní stejně jako vy." Erl vstal, došel k Paulovu pracovnímu stolu, vytáhl ze zásuvky nůž a rozřízl si dlaň. Pak ji začal v pěst a Paul viděl, jak na jeho pracovní stůl padají kapky krve.

"Ale když jsme ve své druhé podobě, v podobě organizovaných elektromagnetických polí, jestli by se to tak dalo nazvat, jsme prakticky nezranitelní, tvoří nás pouze uspořádaná energie."

"Ano, to je možné, ale energie se dá odčerpat," namítl Paul a Erl se zamračil.

"To máte pravdu. Tak se u Kouzelníků konaly popravy. Rozbili vzorec a člověk se prostě vytratil, přestal existovat."

"To je mi líto. Přesto pořád nechápu tu přeměnu."

"Vy jste neodbytný člověk," řekl Erl s úsměvem.

"To snad ani ne, ale jsem rád, že konečně po čtyřiceti letech slyším přátelský hlas."

Erl se usmál a Paul úsměv opětoval.

"Ta přeměna je v podstatě jednoduchá," pokračoval Erl. "Energie se přemění v hmotu a hmota v energii."

"Teoreticky možná, ale..."

"Ale prakticky určitě," skočil Erl Paulovi do řeči. "Naše planeta má podivný oběhový systém. Neobíhá v kruhu, má excentrickou eliptickou dráhu. Vzdálenost od Zeury..."

"Zeury?"

"Našeho slunce," odpověděl Erl a dotkl se slunečního amuletu. "Je o polovinu větší, než je vzdálenost vašeho Pluta od vašeho Slunce. Když je na In léto, je vzdálená od Zeury zhruba deset miliard kilometrů, a když je zima, činí to asi čtrnáct miliard kilometrů."

"Nemožné, naprosto nemožné, aby tam mohlo něco existovat i s deseti skleníkovými efekty," skočil mu do řeči Paul.

"Ne tak docela. Nechtě mě domluvit. Náš bývalý domov Nalkal je k Zeuře relativně blízko. Když je na Nalkalu léto a vy byste tam vyslali člověka, řekl by, že horší a krutější zimu ještě nezažil. V tomto stavu by nikdo nemohl na planetě přežít, proto nám byl dán dar, schopnost přeměny."

"Vždyť v takových podmínkách se nemohlo nic vyvíjet," namítl Paul.

"Paule, je to složité. Uspořádání naší hvězdné soustavy se neustále mění pohybem vedlejších soustav. Na Nalkalu se život vyvíjel podobně jako tady na Zemi, ale za pár chvil, asi půl miliardy let, se k Zeuře přiblížila hvězda ze sousední soustavy. Ta hvězda neměla dost energie, aby nějak významně ovlivnila dráhu Zeury, ale stačilo to, aby zachytila planety, které byly na oběžné dráze Zeury, a pomalu je vychýlila. Nalkal je největší planetou naší hvězdné soustavy a za několik milionů let se její dráha stabilizovala a pohybující se hvězda ze sousední soustavy už na ni neměla vliv. Postupně se stabilizovaly i dráhy ostatních planet a při tom naše soustava o dvě planety přišla. S vývojem to bylo podobné. Tím vzdalováním od Zeury bylo způsobeno, že se všechny planety začaly ochlazovat a organismy na Nalkalu se musely přizpůsobit. Tehdy ještě život na Nalkalu nebyl vyvinut natolik, aby se mohl sám bránit, mohl se jen přizpůsobit. My už jsme se vyvíjeli jako energetické bytosti. Nakonec byl ale vývoj ovlivněn tím, že se podařilo vyvinout na Nalkalu obrovské generátory tepla. Což

znamená, že zvíř, rostliny a jiné "podřadné" organismy se už nemusely přeměňovat v energii, a ta schopnost u nich prostě zakrněla. Nepotřebovaly ji."

Paul chvíli přemýšlel a vše si urovnával v hlavě.

"Ta Nalkal. Co to znamená?"

"V našem jazyce znamená hrozný. Její vlastní jméno, jak ji nazývali Kouzelníci, jsme my ostatní vymazali ze svých pamětí. Ale abych se vrátil k tomu oteplení planety In. První, co jsme na ní museli udělat, bylo postavit ústřední generátor tepla, kterým jsme zahřívali atmosféru, a jeden menší, podzemní, který by rozehrál půdu. Stejně byly kdysi vybudovány i na Nalkalu. Ty naše byly ovšem podstatně lepší a pochopitelně výkonnější."

"Ano, teď už chápu. Když sonda přiletěla k planetě, podala nám ji jako planetu, na které může vzniknout život a která má naprosto perfektní podmínky pro život. No, krásnou idylku sonda zničila, když nám odeslala údaje o vzdálenosti planetky od hvězdy. Velení to hodilo za hlavu s tím, že se ta stará nespolehlivá mašina bude muset nahradit něčím výkonnějším. Můj hlavní inženýr na tom chvíli dělal ve volném čase a nakonec mi oznámil, že sonda je naprosto v pořádku a že údaje o vzdálenosti a podmínkách na planetě jsou pravdivé a že je to prý dvěma obrovskými energetickými zdroji. Řekl jsem, ať se nechá vyšetřit. Urazil se."

Erl se začal hlasitě smát.

"Ano, ty generátory se Kouzelníkům nikdy nepodařilo najít, aby mohli zničit i poslední vzpomínku na naší nádhernou maličkou planetu. Můj bratr Kor pro ně vytvořil prakticky neobjevitelný úkryt. Všem jsou na očích, a přesto je nikdo kromě naší malé populace nemohl spatřit."

"Co by se stalo s planetou, kdyby Kouzelníci generátory našli a zničili?" zeptal se Paul.

"Explodovala by," odpověděl stručně Erl.

"A Zeura?"

"Zeura je nádherná hvězda. Paule, váš hrad je obrovská knihovna. Miliony a miliony literárních děl, filmů, dokumentů, obrazů, soch, not, nahrávek a prostě celá krásná a zároveň děsivá historie lidstva. Za těch čtyřicet let, které už uběhly od konce vaší války, jsem prošel naprosto vše, co na tomto hradě je. Četl jsem řecké báje a zaujalo mě, jak uctívali bohy. Nikdy neuctívali Slunce, ale boha Apollóna. Mysleli si, že Slunce je Apollónův ohnivý kočár, který táhnou po obloze ohniví koně. Když byl Nalkal ještě jednotná, uctívali jsme Zeuru jako hvězdu. Mohli jsme se volně pohybovat v prostoru a nic se nám nestalo. My jsme se však do prostoru nevydávali, protože už se jen málokomu podařilo vrátit. K Zeuře se však nesměl nikdo přiblížit, protože její gravitace by rozbila náš vzorec. Proto byla tak uctívána. Dokud můj bratr nevymyslel způsob, jak konat popravu, byla Zeura jediná, kdo nám mohl ublížit. Někdy v té době jsme byli 'vyhoštěni' na In."

"Jak umíráte?" zeptal se Paul jako malé zvědavé dítě, když je poprvé v zoologické zahradě.

"Schopnost regenerace pomalu slábne, je pořád těžší a těžší udržet svůj vzorec a ten se jednoho dne rozpadne. Já jsem ovšem výjimka. Mám poslání a měl jsem velmi chytrého bratra, a tak se zatím smrti úspěšně vyhýbám. Kor však už takové štěstí neměl," poznamenal Erl smutně.

"Kolik jste měl bratrů?"

"Dva, jméno svého druhého bratra už ale nikdy nevyslovím, byl to vrah."

"Erle, poslyšte. Proč nás dva nechali přežít?"

"My dva, vy a já, jsme jediní svého rodu, kteří mohli odvrátit porážku a definitivně zničit Kouzelníky. Nechali nás žít, protože to věděli stejně tak dobře jako my, a oni si nedokážou představit, že by zabili někoho, kdo jim jako celku v podstatě ušetřil život. Tento zákon je posvátný už tisíce let. Je to podle jedné na Nalkalu uctívané báje. Mě zachránili jen velmi neradi a tehdy jsem přísahal, že svou planetu pomstím, i kdybych měl žít ještě milion let. Když zničíte Kouzelníky, bude to i má pomsta za In, Paule."

"Erle, řekněte mi, jak mohu vrátit čas zpátky a zachránit svou planetu?"

"Na čase nezáleží, důležitý je pouze život. Paule, vy jste mohl zachránit svou planetu, ale neudělal jste to. Je na vás, přijít na to, jak Kouzelníky zničit." Erl domluvil, proměnil se a zmizel. Paul byl vylekaný, podrážděný, zoufalý. Ze setrvačnosti odnesl kroniku zpět do podzemní knihovny a v šatech si lehl do postele. Okamžitě usnul, aniž by si uvědomil, že si vůbec lehá.

Ráno se vzbudil celý polámaný. Bolelo ho úplně všechno. Pomalu vstal a osprchoval se.

Dnes ani nesnídal, na pozdrav stráže nereagoval. Neustále si probíral všechny bitvy, na které si dosud pamatoval. Nevěděl, jakou by mohl udělat chybu. Kromě první bitvy postupoval vždy, jak nejlépe uměl. Jeho strategie často Kouzelníky překvapovala a ti tím ztráceli zbytečně lodí, ale někdy tak rychlý nebyl, obzvlášť když vedl tři bitvy hned po sobě. Několikrát se mu stalo, že velel dvěma bitvám zároveň. Přitom se každá odehrávala na opačné straně hvězdného systému. Kouzelníci se vyloženě snažili vyprovokovat co nejvíce bitev za sebou nebo zároveň. Věděli, že člověk není neunavitelný. Několikrát se stalo, že musel jiným bitvám velet Donald.

Dnes nepsal, jen seděl v křesle a pokoušel se ze svých vězňů vytáhnout nějaké informace o Nalkalu. Řekli mu, že je to nejnádhernější planeta na světě. Nechal si ji popsat a dozvěděl se, že je velká a krásná, nic víc.

Když konečně přišel večer, spěchal do knihovny, vytáhl svůj deníček a přečetl si další zápis.

17. 8. 2388

Ještě žiju, zvláštní. Uběhl další týden a já začínám Ztrácet pojem o čase. Bitvy mám třeba i pětkrát denně. Nejhorší je, když velím dvěma bitvám najednou. Je nemožné to stíhat. Zatím jsme ještě dost daleko od jejich planety a já si uvědomuji, že bitvy se budou neustále komplikovat. Nevím, jak dlouho to ještě vydržím. Necítím se dobře, ale mám velkou podporu od své posádky a od Donalda. Když nespím nebo nebojuji, snažím se být s posádkou a povzbuzovat je, i když je to často naopak. Často mluvím s Donaldem a probíráme bitvy. Neustále prohráváme, morálka klesá, posádka je unavená, ale pořád držíme spolu. Na palubě už mi nikdo neříká kapitáne, ale pro všechny jsem Paul. Líbí se mi to. Příjmení už si tu nikdo nepamatuje, všichni jsme jeden celek. Pokud toto lidstvo přežije, bude o mnoho silnější a soudržnější. Mám jen strach, aby to neskončilo jinak. Jerome Stone mi předeepsal nějaké stimulační léky, ale nepomáhá to. Přesto se občas zasměju, jako třeba když jsem byl v knihovně a přiletěl tam jako vítr Daniel a spustil na mladou dívku. Požádal ji, jestli by mu nemohla zjistit, kdo má zrovna půjčené dějiny válek, protože je chtěl Jerome. Dívka se podívala a s naprostým klidem oznámila:

"Má je Daniel Adams."

"Já? Opravdu já?"

Vypadal zmateně a trochu rozpačitě.

"Tak to se po ní budu muset podívat. "A odešel."

Paul s povzdechem zavřel deník. Přiložil do krbu a sledoval plameny. Čekal na Erla.

Posadil se znovu do svého houpacího křesla a zapálil si dýmku. Znovu a znovu si probíral každou bitvu, kterou prošel. Nepřišel na jedinou chybu, kterou udělal, přesto výsledkem jeho snažení byla zničená Země. Otevřel Kroniku a začal pročítat bitvy. Nakonec se dostal k úplně poslední bitvě, kterou s Kouzelníky vedli.

8. 11. 2390

Zbývají poslední tři eskadry. Velitelé: Paul Herisson, Donald Meisler a Ron Dentinger. Lodě připluly k planetě Kouzelníků. Dvacet sedm lodí je na svých místech. Planetu brání nejméně tři sta kouzelnických válečných křižníků. Paul Herisson vyčkává. Pokus o vyjednávání. Neúspěšné. Zemřela odbornice na mimozemské civilizace, psychologka Susan Baxterová a tři členové obranné čty. Poslední domluva mezi nejvyššími veliteli. Nikdo se neodvažuje říct, jak toto skončí

Tady zápis končí. Toto je úplný konec války.

"Erle. Já nevím, co bych měl udělat!" vykřikl do prázdna.

"Nebyla možnost, jak lidstvo zachránit."

"Vždycky je možnost," odpověděl klidný hlas. Erl se posadil do křesla a opět se proměnil do své podoby organizovaných elektromagnetických polí. Paul ho sledoval a napadla ho otázka.

"Říkal jste, že nás dva nechali žít kvůli nějakému rituálu. Erle, povězte mi, jak vás zničili?"

"Těžko. Byl to vyrovnaný boj. Bojoval jsem proti vlastnímu bratru. On byl velitelem kouzelnické armády a já té své malinké. I když nás bylo méně, byli jsme daleko lepší. Už jen kvůli tomu, že z Nalkalu byli vyhoštěni jen ti, kteří se bratrovi postavili, a ti byli většinou inteligentní. Můj bratr měl armádu tupců, ale bylo jich n-setkrát víc. Měl jsem ho zabít. Kdybych to udělal a pak vyhodil do vzduchu nalkalské generátory, jejich planeta by padla, rozletěla by se." Paul to poslouchal a několikrát si opakoval, co Erl právě řekl.

"Erle, co jsem udělal za chybu?"

"Nic, vaše velení bylo příkladné. Vaší flotile velel sice geniální člověk, ale to neznamená, že na něco nemohl zapomenout. Paule, neudělal jste chybu, jen jste na něco zapomněl."

Paulovi prolétaly hlavou myšlenky a skoro se ani nezastavily. Erl měl zabít svého bratra, velitele nalkalské armády, neudělal to. Kdyby to udělal, stačilo by zničit generátory. Zničit generátory? Paul se podíval na Erla. Světlo a přátelství, které z něho vyzařovalo, Paula uklidnilo.

"Ty generátory, že? To je ta chyba," řekl Paul. Erl se zformoval v člověka a hlasitě se rozesmál.

"Konečně, můj příteli. Nikdy jste neudělal chybu, zapomněl jste jen na ty generátory."

"Nevěděl jsem o nich," bránil se Paul.

"Ale věděl. Co váš hlavní inženýr?"

"Chcete říct, že se opravdu nezbláznil? No, máte pravdu, věděl jsem o nich, ale neznal jsem jejich funkci."

"Výmluva. Paule, věděl jste, jak daleko byl Nalkal od Zeury, muselo vám být přece jasné, že tam nemůže nic existovat. Když jste ve válce, musíte přemýšlet naprosto o všem. Každá válka se dá vyhrát, když dobře plánujete a vezmete v úvahu všechno."

"Máte pravdu v tom, že kdybych zničil generátory, vyhrál bych válku, ale neexistuje zbraň tak velkého kalibru, aby mohla na několik milionů kilometrů zasáhnout určité malé místo. Není žádný způsob, žádná možnost, jak generátory zničit."

"Vždycky je možnost," opakoval Erl. Paul dlouho přemýšlel, než znovu promluvil.

"Je možnost," řekl bolestně Paul. "Zadat kolizní kurz. Na Faraónovi bylo deset tisíc lidí a..."

"A? Přežil jste jen vy, Paule, nikdo jiný, jen vy. Jste jen vzpomínka na dobu lidí. Říkal jste dvě stě osmdesát lodí, třicet eskader. To samo o sobě je obrovský počet i na dvě války. Vy jste vedli jednu. Třicet bojových křižníků po deseti tisících lidí a ostatní lodi nesly každá nejméně tisíc. Řekněte mi, Paule, proč tolik? K obsluze lodí jste jich potřeboval dva tisíce plus lidi na prostřídání. Dejme tomu tři čtyři tisíce. Faraón byl zhruba stejně velký jako jedna z menších newyorských čtvrtí. Další dva tisíce byli nevinní lidé, novináři, spisovatelé, dobrodruzi, kteří chtěli být u toho. Divím se, že to vláda schválila. Zbytek, cca čtyři tisíce lidí, byli vojáci. Proč? Pozemní operace? Měli jste dohromady dvě pozemní bitvy, zemřelo dvě stě tisíc lidí. Kouzelníkům stěží dvacet tisíc lidí. Jen si s vámi hráli. Lidstvo není nic proti našemu rodu. Kouzelníci mohli lusknout prsty a válka by skončila. Poslední bitvu vedly poslední tři necelé eskadry a stejně zemřeli všichni až na vás, Paule. A teď si, Paule, představte, že by se náš rod nerozdělil. Byli bychom nezničitelní. Můžete být jen rád, že příroda je rozumnější a že to nedopustila." Erl se rozčílil, proměnil se do své druhé podoby, ale tentokrát z něj nevyzařovalo teplo a přátelství, žádné barvy, jen ledová šed'. V této podobě zmizel. Paul seděl jako přikovaný, tolik ho to vyděsilo. Seděl tak ještě dlouho.

Další týden se Erl vůbec neobjevil. Paul pozorně pročítal každý článek ve veliké Kronice Pátého Faraóna. Desetkrát probíral každou bitvu, snažil se vzpomenout si na každický detail z poslední bitvy. Ač byl starý, myšlenky na záchranu lidstva dokázaly opět probudit jeho mozek. Opět se v něm rodily geniální myšlenky.

Do svého starého deníčku, kde měl zapsané pocity z bitev, všechny své starosti, bolesti a radosti, začal psát plán bitvy. Chtěl na Donaldovu loď přesunout před bitvou co nejvíce lidí. Na údržbu lodí jich sice potřeboval spoustu, ale toto měl být poslední zoufalý výpad proti Kouzelníkům a on chtěl zachránit co nejvíce lidí. Nejvíce ho však zaměstnávala otázka, jak může změnit minulost. Erl mu sice slíbil pomoc, ale bál se, že už ho nikdy neuvidí a že je se Zemí nadobro konec. Po týdnu zoufalství si ve své pracovně klekl na kolena a prosil Erla, aby se objevil. Nikdo se však neukázal. Pouze se na Paulově pracovním stole objevil papír, kde bylo zadáno několik údajů. Paul byl alespoň rád, že mohl vypočítat minimální vzdálenost od planety, kde by se ostatním lodím nic nestalo. Měsíc plánoval bitvu. Strategii, jak se dostat k planetě a nebýt zničen dříve, než se tam dostane. Dokonale vymyšleno.

Paul seděl v houpacím křesle a nahlas mluvil.

"Erle, vím, že se na mne zlobíte. Je mi to líto, i když to nemůžu odčinit. Chci vás požádat, abyste se podíval na plán bitvy, který jsem navrhl, a abyste splnil svůj slib. Říkal jste, že mi pomůžete vrátit se zpět. Je to na vás."

Nikdo neodpověděl, místo slov se ozvala hudba. Znělo to, jako by někdo hrál na zobcovou flétnu. Paul poslouchal.

Další dva měsíce se Paul trápil na svém hradě. Dělal si legraci ze stráží, četl a dělal vše, co v životě nikdy neudělal, ale udělat chtěl, mezi to patřilo i umění kreslit a hrát na hudební nástroj. Po večerech kreslil a přes den hrál na cembalo, které stálo v jednom sále. Přesto byl smutný. Erl se neukázal už téměř tři měsíce.

Bylo devět hodin večer a Paul opět seděl v houpacím křesle, kouřil dýmku a díval se do

plamenů. Znovu ucítil teplo, když se však otočil, nestál za ním Erl, ale u psacího stolu se objevila namodralá mlhovina... brána zpátky!

Paul ji sledoval hezkou chvíli, než se zvedl a došel až úplně k ní. Vzal do ruky Kroniku Pátého Faraóna a svůj deník. Vstoupil a...

Stál ve svém pokoji na palubě Pátého Faraóna.

"Počítači, čas!" poručil.

"Devatenáct hodin, dvacet šest minut, třináct sekund pozemského střeoevropského času."

"Datum."

"7. 11. 2390."

Do poslední bitvy zbývá den. Paul se šel do koupelny osprchovat. Podíval se do zrcadla a nevěřil svým očím. Bylo mu čtyřicet, byl zase mladý.

"Počítači, spoj mě s Danielem,"

"Pane!" ozval se Danielův překvapený hlas.

"Danieli, přijď okamžitě ke mně." Paul se převlékl do uniformy. Chodil po pokoji a uvažoval, co Danielovi vlastně řekne. Daniel byl za necelé dvě minuty na místě. Paul se zhroutil, když ho viděl. Byl rozčuchaný, bledý a žalostně nevyspalý.

"Co si přejete, kapitáne?"

"Kapitáne? Chci se okamžitě sejít s kapitány Donaldem a Ronem."

"Ještě něco?"

"Promiň, že jsem tě vzbudil. Hned jak domluvíš schůzku, jdi spát."

"Rozkaz a dík, Paule," Daniel odešel.

Paul se šel podívat do strojovny za hlavním inženýrem. Procházel chodbami své velké nádherné lodi. Každého cestou zdravil, usmíval se a byl milý, skoro s každým se zastavil a pokusil se ho povzbudit. Šel do lodního baru a promluvil k posádce, která ho se zájmem poslouchala. Zašel do nemocnice povzbudit nemocné a zraněné. Za krátkou chvíli udělal to, co kdysi neudělal a pak toho draze litoval. Uvědomil si, že teprve teď je kapitán. Když šel na velín, ozval se mu Daniel, že kapitánové jsou na palubě. Celá armádička tří eskader se zastavila a čekala na rozhodnutí kapitánů. Paul kapitány uvítal ve své pracovně.

"Donalde, Rone, rád vás vidím," pozdravil.

"Já tebe také," odpověděl Ron. Donald jen kývl.

"Chci s vámi probrat poslední bitvu. Je to důležité. Mám ji promyšlenou a nepřijímám žádné námitky. Nicméně považuji za nutné vás o tom informovat."

"A já myslel, že válka lidi mění," řekl s úsměvem Donald a podíval se na Rona. Ten se jen zasmál. Posadili se.

"Chci vás o něco požádat," řekl opatrně Paul.

"Jen do toho, Paule. Já myslím, že ať uděláme cokoli, prohrájeme. Morálka na mé lodi je na bodu mrazu. Všem je to jedno. Polovina z nich by se Kouzelníkům nejradši vydala do rukou bez boje."

"To je špatné, ale na mé lodi panuje stejná nálada," přidal se Donald.

"Tak s tím něco udělejte. Nepozval jsem vás sem, abyste mi plakali na rameni, že už vás to

nebaví. Nikoho to nebaví, proto je na čase to skončit, nemyslíte? Projděte se po svých lodích, mluvejte s posádkou. Ujistěte ji, že tuhle válku vyhraje lidstvo. Já vím jak. Chci, abyste na své lodi přesunuli dvě třetiny posádky Faraóna. Na vašich lodích chybí dost lidí, myslím, že s místem problém nebude."

Kapitáni seděli v křeslech a poslouchali, jak se Paul rozčiluje.

Pak promluvil Donald: "Paule! Kam tím míříš?"

Paul chvíli mlčel a napínal je.

"Do zítřejší bitvy poletí Faraón sám a vyhraje ji. Vy se budete držet tři miliardy kilometrů od planety. To je bezpečná vzdálenost. Doplujeme na stejnou úroveň a pak vy zůstanete stát. My poletíme vyjednávat. Tak se dostanu na dosah planety."

"K čemu ti to bude?" zeptal se Ron.

"Pánové, hodlám tu planetu zničit."

Donald se začal hlasitě od srdce smát. Ron o tom přemýšlel a nakonec se zeptal: "Jak?"

Paul jim začal vyprávět o generátorech. Nemluvil o Erlovi, ale o svém inženýrovi. Ani si neuvědomil, že z něho dělá v podstatě neprávem světového hrdinu. Povídal jim o In.

"To je jen domněnka. Nevíš, jestli tě k planetě vůbec pustí. Nevíš, co ty generátory udělají. Nevíš nic, Paule," řekl smutně Donald.

Paul chvíli přemýšlel a pak jim popsal průběh bitvy, jak by dopadla, kdyby se o to alespoň nepokusil. Byla to dlouhá diskuse, ve které zvážili všechna pro a proti. Nakonec s velkou neochotou souhlasili s Paulem, když jim zopakoval, že velitelem flotily zůstává i nadále on.

Paul seděl ve své kajutě a psal poslední zápis do svého deníku. Když dopsal, zabalil Kroniku Pátého Faraóna, svůj deník a dopis pro ženu, ve kterém jí popisoval konec války, který už dříve prožil, a poslal ho Donaldovi, aby vše předal jeho ženě.

8. 11. 2390

Paul seděl v křesle a vydával rozkazy. Lidé už byli přesunuti. Paul nezachraňoval ženy a děti, ale celé rodiny. Na palubě zůstali jen dobrovolníci, svobodní lidé a vyšší důstojníci. Lodě dopluly na úroveň tří miliard kilometrů od planety. Paul zhlédl tři sta bojových kouzelnických křižníků. Plácl do dlaní a výsměšně se zasmál.

Zaslechl, jak někdo z důstojníků říká: "Bože, už jsme je zahnali až k planetě, musíme vyhrát."

Paul se zasmál a řekl nahlas: "My jsme je nikam nezahnali. Jen si s námi hrají. Kdyby si usmysleli, že zničí Zemi, můžou se sebrat a svých tří sta lodí přesunout k naší vlastní planetě. Zatím si věří, že poslední bitvu vyhrají, a to je dobře, mně se to tak líbí a jim taky."

Jiný důstojník nahlásil, že lodě jsou na svých místech připravené k boji.

"Bojovat se nebude," řekl Paul. Susan, která seděla vedle něho, mu navrhla zkusit vyjednávat. Kapitán přijal.

"Chci, aby všechny lodi byly na svých místech. Wiliame, je vše připraveno?"

"Ano, pane," odpověděl jiný důstojník.

"Jedeme tedy vyjednávat. Kurz směrem k planetě," nařídil Paul. Faraón se pohnul. Kouzelnické lodě setrvaly na stejných místech a čekaly, až se Paul přiblíží na dostřel. Paul nechal zastavit loď v bezpečné vzdálenosti od děl kouzelnických lodí.

"Nic se neděje, pane," hlásil důstojník u navigace. Paul vstal a postavil se před obří obrazovku. Přešel k navigačnímu panelu a natiskal souřadnice. Chvilí vyčkával.

"Zadat kolizní kurz," řekl velitelským hlasem Paul.

"Pane? To neudělám."

Paul se podíval na svého prvního důstojníka.

"Máte pravdu. Vy to neuděláte, ale já ano. Souřadnice máte. Až řeknu, vyrazíte světelnou rychlostí přímo k planetě."

Důstojníci se na Paula udiveně dívali.

"No tak!" zařval Paul a opět se postavil k obrazovce.

"Tahle válka končí," řekl už naprosto klidným hlasem.

Důstojníci se pohnuli a vše bleskově nastavili. Paul zvedl ruku. Ucítil teplo, přátelství, barvy. Erl se postavil za Paula a položil mu ruku na rameno. Tehdy jeho posádka mohla spatřit Paulova záhadného přítele z planety In.

"Vítám tě, příteli," řekl Paul tiše. Pyšně zvedl bradu "Start." Loď vypálila světelnou rychlostí. Kouzelníci nechápali, co se děje, a tak na Paula ani nestříleli. Pozdě si uvědomili, co má v úmyslu. Pozdě si uvědomili Erlovu přítomnost. Pátý Faraón kolem nich proletěl jako šipka. Zbývalo deset vteřin do průchodu atmosférou. Paul cítil, jak se Erlova ruka chvěje. Cítil klid. Nemel strach, chtěl, aby to už všechno skončilo. Měl u sebe svého přítele z nádherné malinké planety In. Tři, dva, jedna.

Donald seděl ve svém křesle a sledoval výbuch planety, nechtěl to být on, kdo se vrátí. Do očí mu začaly stoupat slzy. Dlouho s Paulem sloužil a bylo velmi těžké vše sledovat. Lodní senzory nahlásily poplach. Zasáhla je tlaková vlna a dost s nimi zaházela, ale loď vydržela. Donald běžel do své kajuty. Když doběhl, těžce dýchal, sevřel balíček pro Paulovu ženu. Na pohovce však leželo ještě něco. Sluneční amulet. Kov byl mírně rozehřátý a leskl se.

Paulova žena seděla před přijímačem a sledovala, jak se Faraón ztrácí. Její dcera plakala v náručí svého novomanžela a Paulův syn utekl ven. Celá planeta sledovala ohromný výbuch, všichni se modlili za duši bývalého kapitána pozemské flotily.

Za dva roky se vrátilo zbylých dvacet šest lodí. Doba obrovských titulků na internetu už skončila. Za ty dva roky byla napsána spousta knih na téma válka. Všichni školáci se učili nazpaměť životopis největšího velitele lidstva. Všichni oslavovali a radovali se, až na rodiny zemřelých, až na Paulovu ženu. Malé Marii už byly dva roky a šťastně vychutnávala teplo světa.

Měsíc po příletu lodí přišel Donald navštívit Paulovu rodinu. Předal jim balíček a k tomu ještě sluneční amulet. Paní Herissonová šla do své ložnice a balíček rozbalila. Našla tři věci. Kroniku Pátého Faraóna, Paulův deník a dopis. Začala číst dopis, který končil slovy:

Musel jsem to udělat. Paul

Nyní byla jediná, kdo znal pravdu, a rozhodla se nechat si ji pro sebe. Svět o Paulovi hovořil, ale o tom, co prožil, neměl nikdo ani tušení. *Zmizela* i *záhada* In. Měsíc po tom, co Nalkal explodoval, se planetka pokryla ledem. Generátory ukončily svou činnost, a tak jedinou vzpomínkou na In byla Kronika Pátého faraóna a sluneční amulet. Když ho někdo vzal do ruky a zavřel oči, ozývala se z dálky tlumená hra na flétnu.